

Arrest

nr. 275 195 van 12 juli 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 januari 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en advocaat S. DE PAUW loco advocaat B. SOENEN en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.09.2020 werd ingediend door :

A. N., H. [...] *nationaliteit: Irak*
[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Op 31.05.2011 diende betrokkene een eerste Verzoek Internationale Bescherming (VIB) in. Op 03.07.2014 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) aan betrokkene zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire bescherming. Het volgende VIB, ingediend op 17.07.2014 werd op 25.09.2014 niet-ontvankelijk verklaard door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Tegen deze beslissing diende betrokkene beroep in bij de RW dat op 13.11.2014 werd verworpen. Een volgend VIB ingediend op 07.01.2015 werd op 11.02.2015 niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS, op 06.05.2015 verwierp de RW het beroep. Een volgend VIB ingediend op 09.07.2015 werd op 04.09.2015 niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS, op 17.11.2015 verwierp de RW het beroep. Een volgend VIB ingediend op 13.05.2020 werd op 15.10.2020 niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS, op 06.09.2021 verwierp de RW het beroep.

Het feit dat de duur van de eerste procedure meer dan 3 jaar - namelijk iets meer dan 3 jaar en 1 maand - heeft geduurd, dient er opgemerkt te worden dat het feit dat er vertraging, zelfs indien lang, werd opgelopen in de behandeling van het dossier dit betrokkene niet de mogelijkheid geeft om beroep te doen op welk recht van verblijf dan ook. Immers, het kan de asielinstanties niet ten kwade worden genomen de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen.

De duur van de andere procedures -namelijk iets minder dan 4 maanden voor het tweede VIB, 4 maanden voor het derde, iets meer dan 4 maanden voor het vierde en iets minder dan een jaar en vier maanden voor het vijfde— was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). De duurtijd van de behandeling van een verzoek om internationale bescherming geeft betrokkene, nadat deze procedure werd afgesloten met een weigering van zowel de vluchtelingenstatus als van de subsidiaire bescherming, niet de mogelijkheid om beroep te doen op welk recht van verblijf dan ook. De duurtijd van een (asiel-)procedure hindert hem ook op geen enkele manier om terug te keren naar zijn land van herkomst. Ook de duurtijd van de behandeling van een aanvraag art. 9bis, vormt geen buitengewone omstandigheid. Betrokkene verduidelijkt niet wat hem door het opstarten van een procedure en de duurtijd voor de behandeling van een aanvraag art. 9bis, zou kunnen beletten om nog terug te keren naar zijn land van herkomst nadat deze afgesloten werd met een negatieve beslissing. De duurtijd van de behandeling van een aanvraag 9bis doet geen situatie ontstaan die hem verhindert terug te keren naar Irak.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde art. 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het art. 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Betrokkene zijn initiële verzoek om internationale bescherming werd ongeloofwaardig bevonden, nadien bracht betrokkene geen elementen aan die deze vastgestelde ongeloofwaardigheid konden weerleggen. Betrokkene kwam naar België met zijn zus [...] die ook betrokken was bij de verklaarde problematiek in Irak met een sjiitische militie Zij keerde inmiddels vrijwillig terug naar Irak (Basra) op 26.01.2021.

Verder verklaart betrokkene dat hij een relatie heeft met mevrouw S.F; [...], dewelke over een legaal verblijf als vluchteling beschikt. Hij beroept zich hiervoor op art. 8 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de

familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn partner, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr 42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Mevrouw kan mijnheer vergezellen om daar samen de beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten. Het feit dat mevrouw Syrische is, betekent niet dat haar de toegang tot Irak en/of indien nodig ook Jordanië zou worden ontzegd.

Wat betreft het feit dat betrokkene een ruime vrienden- en kennissenkring heeft; betrokkene toont niet aan dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Om dezelfde reden is het invoeren van art. 7 en art. 33 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie eveneens niet van toepassing.

Wat betreft het argument dat het gezien de corona maatregelen onmogelijk is om internationale verplaatsingen uit te voeren kan dit niet beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont niet aan dat er geen internationale vluchten naar Irak of Jordanië meer worden uitgevoerd omwille van de corona maatregelen waardoor zijn mobiliteit ernstig beperkt zou worden. Ook al kan niet ontkend worden dat de coronapandemie algemeen bekend is en deze pandemie beperkingen tot gevolg heeft voor het reizen, toont betrokkene niet aan dat hij vruchteloze pogingen heeft ondernomen om naar Jordanië of Irak terug te keren om volgens de gewone procedure zijn aanvraag in te dienen. Betrokkene stelt dat hij over onvoldoende financiële middelen zou beschikken om de reis naar Jordanië te maken. Ook hier worden geen bewijzen van voorgelegd.

Verder beroept betrokkene zich op art. 15 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie, alsook op art. 23 UVRM, art. 6 van het Internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten en art 1 van het Europees sociaal handvest betreffende het recht op arbeid. Echter, vooreerst kan er opgemerkt worden dat de toestemming om arbeid te verrichten beperkt was tot de duur van het eerste VIB, deze werd afgesloten op 03.07.2014 zodat hij daarna niet meer over een officiële toestemming beschikte om op legale wijze tewerkgesteld te worden in België. De betrokkene geeft in de aanvraag enkel voorbeelden van werkbereidheid als vrijwilliger. Verder toont betrokkene niet aan dat een terugkeer naar Irak een schending zou inhouden van de aangehaalde artikelen; er worden geen bewijzen voorgelegd dat het recht op arbeid zou geschonden worden in Irak of dat hij de manier waarop hij in zijn onderhoud wenst te voorzien niet vrij zou kunnen kiezen. Ten slotte stelt de toepassing van internationale verdragen betrokkene niet vrij van het naleven van de dwingende bepalingen van de Vreemdelingenwet m.b.t. de toegang het verblijf en de vestiging in het Rijk. Het staat betrokkene evenwel vrij om bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post op basis van een eventuele arbeidsovereenkomst een machtiging tot verblijf aan te vragen.

Betrokkene stelt dat hij het geld niet zou hebben om naar Irak te reizen of zich tot de ambassade in Jordanië te richten, dit is een blote bewering gezien hij ons geen zicht geeft op zijn financiële middelen. Bovendien is hij zelf verantwoordelijk om de benodigde middelen te voorzien om terug te keren naar Irak. Hij wist dat zijn verblijf in België precair was. Hij kan indien nodig beroep doen op zijn (familiaal) netwerk. Hij kan ook Fedasil en de Internationale Organisatie voor Migratie aanspreken.

De bevoegde Belgische ambassade voor Irak is gelegen in Amman, Jordanië. Het feit dat betrokkene een aanvraag om machtiging tot verblijf dient in te dienen bij de Belgische ambassade in Jordanië kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn om een verblijfstitel te verkrijgen die hem zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Jordanië te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen indien de Belgische ambassade dit zou vragen. De Belgische ambassade in Jordanië werkt ook samen met 'outsourcing visa centers'. Tot 15.09.2021 was dat VFS Global. Vanaf 15.09.2021 is dat TLS Contact. Beiden hebben centra gelegen in Bagdad en Erbil. Met andere woorden Irakezen kunnen ook via de centra in Bagdad en Erbil hun visum aanvragen. Deze info kan betrokkene terugvinden via deze link: <https://jordan.diplomatie.belgium.be/nl/naarbelgie-komen/visum-voor-belgie>.

De verblijfsduur en de integratie zijn geen buitengewone omstandigheden (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De betrokkene moet op zijn minst aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is om terug te keren en de verblijfsvergunning aan te vragen in zijn land van herkomst of van verblijf in het buitenland (Raad van State nr 112.863 van 26.11.2002). Niets verhindert betrokkene om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Betrokkene verwijst verder naar de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sedert 2011 in België verblijft, dat hij na het volgen van taallessen Nederlands spreekt en ingeburgerd is, dat hij zich als vrijwilliger inzet voor Dokters van de wereld en Caritas, dat hij het attest van maatschappelijke integratie kan voorleggen) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

"Schending van het artikel 9bis Vreemdelingenwet ;

- Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet - materiële en formele motiveringsverplichting ;*
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;*
- Schending van het vertrouwensbeginsel ;*
- Schending van het redelijkheidsbeginsel ;*
- Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel ;*
- Schending van het artikel 8 EVRM.*

4.1.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan worden waargenomen dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

De verzoekende partij heeft in zijn aanvraag gewezen op zijn relatie met zijn echtgenote die in België erkend is als vluchteling , zijn langdurig ononderbroken verblijf, zijn langdurige verblijfsprocedures, de situatie in het land van nationaliteit, zijn integratie en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

4.2.

De verzoekende partij heeft een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omwille van de buitengewone omstandigheden waarin hij verkeert.

Het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van

de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)"

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is, blijkens de eerste alinea houdende de redenen van haar beslissing, van oordeel dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

4.3.

De buitengewone omstandigheden zijn niet gedefinieerd in de wet.

Dit impliceert een grote discretionaire bevoegdheid waarbinnen de verwerende partij een oordeel kan vellen over het al dan niet aanwezig zijn van de buitengewone omstandigheden.

Toch is er reeds uitvoerige rechtspraak waarop verzoekende partij zich conform het vertrouwensbeginsel kan beroepen om het begrip buitengewone omstandigheden in te vullen.

De verwerende partij dient ook dan redelijk te zijn bij het beoordelen van de buitengewone omstandigheden.

a)

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van nationaliteit en onderstreept eveneens dat dit begrip niet mag worden verward met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

"Considérant que des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce."

(Zie het arrest gewezen door de Raad van State met nr. 99.769, dd. 10 oktober 2001).

b)

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn.

De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

c)

De verzoekende partij heeft in zijn aanvraag gewezen op zijn relatie met een erkende vluchteling, zijn langdurig ononderbroken verblijf, zijn langdurige verblijfsprocedures, de situatie in het land van nationaliteit, zijn integratie en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen.

Dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van nationaliteit aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

4.4.

De Dienst Vreemdelingenzaken is de mening toegedaan dat er in voorliggend dossier geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, ondanks de vele ingeroepen elementen.

Verzoeker kan onmogelijk akkoord gaan met de bestreden beslissing hieromtrent.

In het verzoekschrift overeenkomstig het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dd. 11.09.2020 werd er weldegelijk uiteengezet waarom zijn vergevorderde integratie in België verhindert om terug te keren naar Irak.

Verweerster heeft aldus niet voldoende rekening gehouden met verzoekers stappen naar integratie, zijn familiale banden, zijn vriendennetwerk, tewerkstelling en het leren van de Nederlandse taal.

De verschillende elementen die de situatie van de verzoekende partij kenmerken werden elk op zich en los van elkaar beoordeeld, maar uit de motivering blijkt geenszins dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat er in deze samenhang wel degelijk omstandigheden kunnen zijn die het bijzonder moeilijk maken om naar het land van nationaliteit terug te keren om louter aldaar een formaliteit te vervullen.

Het onderzoek werd dus niet gevoerd met de nodige zorgvuldigheid.

Het geheel van ingeroepen elementen maakt het voor verzoekende partij zo goed als onmogelijk om naar Irak te gaan, zijnde :

- *Het privé en gezinsleven op grond van artikel 8 EVRM ;*
- *De relatie met mevrouw S.F.*
- *De verwachting van een kind ;*
- *De onveilig verblijfsituatie in Irak voor hem ;*
- *Het langdurig ononderbroken verblijf ;*
- *De langdurige verblijfsprocedures ;*
- *De sterke integratie ;*
- *De werkbereidheid.*

De verwerende partij heeft nergens in de bestreden beslissing gesteld waarom de samenloop van omstandigheden ingeroepen door de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken. Het geheel van de elementen samen is niet beoordeeld geweest.

De verzoekende partij merkt verder op dat zelfs bij de beoordeling van de aparte elementen, diverse rechtsregels en algemene principes geschonden werden. De verzoekende partij wenst deze hieronder te overlopen.

4.5.

Met betrekking tot het privé- en gezinsleven

Het artikel 8 van het EVRM bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het familieleven wordt ook gewaarborgd door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, welke rechtstreekse werking heeft:

"De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven:

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

Gezien het in casu een verzoek tot machtiging verblijf betreft moet er worden onderzocht of er een positieve verplichting rust op de staat om het recht op privé- en familieleven te waarborgen (zie onder

meer EHRM 31.01.2006, Rodriques Da Silva, Hoogkamer/Nederland, EHRM 3.10.2014 Jeunesse/Nederland).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

Bovendien kan het art. 8 EVRM zowel een buitengewone omstandigheid uitmaken in de zin van het artikel 9bis Vw (zie onder meer RVV 5.09.2016; RVV 30.09.2016, RVV 24.11.2016; RVV 31.03.2017; RVV 22.06.2017; RVV 12.02.2018) als een voldoende motief zijn om ten gronde een gunstige beslissing te verantwoorden (zie onder meer RVV 30.01.2015; RVV 29.07.2015).

De verzoekende partij heeft in zijn aanvraag gewezen op zijn relatie met mevr. S.F. [...]

Mevr. S.F. is een Soennitische vrouw van Arabische origine met de Syrische nationaliteit.

Zij is erkend als vluchteling door het CGVS op 23.03.2016.

Verzoeker woont hier samen met zijn partner, waarmee hij religieus is getrouwd.

Dat zij samen een kerngezin vormen en niet van elkaar kunnen worden gescheiden.

Dat niet alleen verzoeker maar ook zijn vrouw wordt bedreigd door de familie van verzoeker.

Dat het voor hen dan ook niet veilig is om samen terug te keren naar Irak om aldaar een aanvraag in te dienen.

Tevens deelt de verzoeker mee dat zij samen een kind verwachten!

De vermoedelijke bevallingsdatum is 22.03.22.

(zie het stuk 2)

In casu betreft de familiale situatie van verzoeker weldegelijk een buitengewone omstandigheid:

De verzoekende partij wenst op te merken dat een reis naar Irak in het kader van de indiening van een aanvraag 9bis Vw geenszins een tijdelijk scheiding vormt met zijn vrouw en kind. Er is immers geen enkele garantie dat de verzoekende partij een positief antwoord zal krijgen, waardoor hij voor altijd in Irak zal moeten blijven.

Het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven en de onafwendbare schending van deze rechten dienen afgetoetst te worden ten opzichte van het doel dat de gemachtigde met haar beslissing tot onontvankelijkheid wenst te bereiken.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging maken tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een familieleven te hebben op het grondgebied van de staat.

Het is zo dat de verzoekende partij zijn identiteit definitief in België heeft gevormd, dat hij geïntegreerd is en duurzaam en lokaal verankerd is. Er moet dan ook een afweging worden gemaakt, tussen de inmenging in zowel het gezinsleven, maar ook het privéleven van verzoekende partij.

Deze belangenafweging is in casu niet gebeurd.

De verwerende partij schendt de motiveringsplicht.

Het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven en de onafwendbare schending van deze rechten dienen afgetoetst te worden ten opzichte van het doel dat de gemachtigde met haar beslissing tot onontvankelijkheid wenst te bereiken. Dit cruciaal feit wordt duidelijk niet bij een belangenafweging betrokken in het kader van artikel 8 EVRM.

Dat thans verzoekers familiale situatie onvoldoende is onderzocht en dit getuigt van een onzorgvuldig onderzoek door verweerster.

4.6.

Met betrekking tot zijn integratie en werkbereidheid

Tevens heeft de verzoeker voldoende zijn integratie en werkbereidheid aangetoond in zijn verzoekschrift tot humanitaire regularisatie.

Verzoeker heeft zich, doorheen de jaren dat hij in België verbleef, ingezet als vrijwilliger voor o.a. Médecins du monde en Caritas. Hij legde hiervan volgende bewijsstukken neer:

- *Vrijwilligerswerk Médecins du monde (quai22) dd. 12/12/2015 ;*

Zo schreef mevrouw F. B.-C. , verantwoordelijke voor het medisch en paramedisch aspect van project quai 22, op 12/12/2015 het volgende:

«Nous confirmons par ma présente que monsieur H. J. travaille comme bénévole au sein de l'organisation Médecins du Monde dans le cadre du projet «quai22» destiné aux demandeurs d'asile.

Monsieur J. travaille en tant qu'accueillant, interprète et assistant médical lors des consultations médicales et psychologiques. Nous tenons à souligner le grand professionnalisme, la rigueur et qualités humaines précieuses que m. J. a pu démontrer tout le long de son bénévolat chez médecin du monde. Nous désirons continuer à collaborer avec lui et espérons qu'il sera dans les meilleures conditions pour pouvoir travailler comme bénévole dans notre association.

Cette attestation est établie pour qui de droit en matière administrative. » (zie het stuk 10 verzoekschrift regularisatie 9bis)

- *Vrijwilligerswerk Médecins du monde dd. 17/05/2016 ;*

Op datum van 17/05/2016 werd door dezelfde organisatie het volgende geschreven:

« Nous confirmons par ma présente que monsieur H.J. travaille comme bénévole au sein de l'organisation Médecins du Monde dans le cadre du projet d'aide aux réfugiés primo-arrivants en Belgique.

Monsieur H.J. a travaillé en tant qu'accueillant et interprète lors des consultations médicales de septembre 2015 à février 2016. Nous avons grandement apprécié sa contribution et son engagement au projet.

Cette attestation est établie pour qui de droit en matière administrative. »

(zie het stuk 11 verzoekschrift 9bis)

Verzoeker verklaarde eveneens vrijwilliger te zijn geweest bij Caritas, waar hij als vertaler Arabisch - Engels/Nederlands werkte bij de dienst opvang.

Hij legde volgende bewijzen voor:

- *Vrijwilligerscharter Caritas
(zie het stuk 12 verzoekschrift 9bis)*
- *Vrijwilligersovereenkomst Caritas dat startte op 11/04/2016 (zie het stuk 13 verzoekschrift 9bis)*
- *Verklaring van medewerker van Caritas, mevrouw I.S.:*

"I undersigned", I.S., Caritas employee, declare that Mr. A.N.H., born in Iraq (...) 1985, is been offering his help in Caritas follow-up of refugees since April 2016. His knowledge of languages (Arabic, English and Dutch) and human capacities are a great help in our assistance to people.

Our professional coaches can rely on him for two main projects:

- *Housing café: Helping refugees people in their search for a housing in Brussels and surrounding area- by searching on line, contacting landlords,...)*
- *Accueil et integration: support people in different everyday's life: general information, public transport, find their way in a unknown city...)*

Mr. A.N. is a willing person, reliable, motivated in humanitarian help, open-minded. His help is very grateful for caritas and all the people in need that we try to help.

All our staff is very thankful to his devotion to our humanitarian projects.

Bruxelles, 2016, July 27th" (zie het stuk 14 verzoekschrift 9bis)

Uit de voorgelegde verklaringen blijkt aldus dat verzoeker zich vrijwillig inzet om andere vluchtelingen te helpen en hij hierbij een grote rol speelt als vertaler Arabisch-Engels/Nederlands. Zijn sociale capaciteiten, gewilligheid en betrouwbaarheid zorgden voor vele positieve reacties bij de humanitaire organisaties en haar hulpbehoevenden.

Verzoeker heeft zich thans ingezet voor de Belgische maatschappij en heeft hier kansen om mits verblijfsdocumenten zijn gezin in haar levensonderhoud te voorzien. Wanneer hij terug dient te keren naar het land van nationaliteit, is de kans groot dat hij geen werk zal vinden en niet in zijn eigen behoeftes kan voorzien.

c)

Verder heeft verzoeker doorheen zijn legaal verblijf Nederlandse lessen gevolgd. Ook hiervan heeft hij bewijzen voorgelegd in het initieel verzoekschrift:

- NT2 Breaktrough A gegeven op 18/04/2012 ;
- NT2 Breaktrough B gegeven op 18/04/2012 ;
- NT2 Waystage A gegeven op 22/06/2012 ;
- NT2 Waystage B gegeven op 22/06/2012 ;
- NT2 Threshold 1A gegeven op 11/11/2012 ;
- NT2 Threshold 1B gegeven op 11/11/2012 ;
- NT2 Threshold 2A gegeven op 27/01/2013 ;
- NT2 Threshold 2B gegeven op 27/01/2013 ;
- NT2 Threshold 3 B gegeven op 21/04/2013;
- NT2 Threshold 4 A gegeven op 23/06/2013;
- NT2 Threshold 4B gegeven op 23/06/2013.

Verweerster heeft aldus niet voldoende rekening gehouden met verzoekers stappen naar integratie, zijn familiale banden, zijn vriendennetwerk, tewerkstelling en het leren van de Nederlandse taal.

Het is vanzelfsprekend dat het uiterst moeilijk is om zijn gezin, vrienden en zijn netwerk in België achter te laten en zijn aanvraag in te dienen in Irak dit louter om aan een formele verplichting te voldoen.

Verzoeker heeft op heden een sterke band met België en dient dan naar Irak te gaan, waar hij niet kan rekenen op zijn familie gezien zijn historie, nergens terecht kan en geen onderdak heeft.

Hij woont al meer dan 12 jaar onafgebroken in België en beschouwt het als zijn thuisland. Verzoeker kan hier tevens aan het werk, van zodra hij over de juiste arbeidsvergunningen beschikt.

a)

De bestreden beslissing stelt dat de verzoekende partij zich heeft geïntegreerd in illegaal verblijf, wat geen buitengewone omstandigheid zou uitmaken.

De verzoekende partij merkt op dat deze redenering te kort door de bocht is.

Verzoeker heeft zijn integratie zelf gecreëerd doch heeft hier geen misbruik van gemaakt.

b)

De verzoekende partij spreekt niet alleen Nederlands, hij heeft zich onze identiteit en mentaliteit eigen gemaakt. Hij is hierdoor onlosmakelijk met België verbonden, wat ook in het verzoekschrift en hierboven is uiteengezet.

Verweerster heeft met deze elementen in zijn geheel geen rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het onderzoek is thans onzorgvuldig gebeurd.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

4.6.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ging bij het beoordelen van huidige aanvraag uiterst onredelijk te werk.

De gemachtigde heeft de banden van de verzoekende partij met België en de moeilijkheid tot onmogelijkheid om naar Irak te gaan, niet correct beoordeeld.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord.

a)

Het redelijkheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur een belangenafweging maakt, en in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die «eure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren.

Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55-56).

b)

Het spreekt voor zich dat de bestreden beslissing een grote impact heeft op de verblijfs- en gezinssituatie van de verzoekende partij.

Ónmogelijk kan volgehouden worden dat er een redelijke belangenafweging gebeurd is.

Gelet op de aanwezige buitengewone omstandigheden kan onmogelijk geëist worden dat de verzoekende partij naar Irak zou gaan om aldaar via de diplomatieke post louter een formaliteit te vervullen.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens

correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren. Het komt de Raad toe om enkel de wettigheid van de motieven die zijn opgenomen in de bestreden beslissing te beoordelen (RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Met de bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk om zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen vanuit het buitenland. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of verweerder op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoeker niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit de voor zijn verblijfplaats of plaats van oponthoud bevoegde diplomatieke of consulaire post.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Verzoeker betoogt dat hij weldegelijk heeft aangetoond dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt. Hij wijst daarbij op zijn vergevorderde integratie en onafgebroken lang verblijf van meer dan 12 jaar in België zoals uiteengezet in zijn aanvraag.

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder heeft geoordeeld dat de door verzoeker aangevoerde elementen van lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen worden, aangezien ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en niet in de ontvankelijkheidsfase worden behandeld.

Het standpunt van verweerder is in lijn met de rechtspraak van de Raad van State luidens dewelke omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, in beginsel de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoeker moet derhalve met concrete argumenten aantonen waarom daar in zijn specifieke geval anders over moet worden gedacht. Hierna zal blijken dat hij daar niet in slaagt.

Verzoeker wijst op zijn gezinsleven met zijn partner die erkend is als vluchteling, waarmee hij samenwoont, religieus is getrouwd en een kindje verwacht op 22 maart 2022. Hij meent dat verweerder de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en

de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) niet zorgvuldig heeft onderzocht en hierover niet afdoende heeft gemotiveerd.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het door deze bepaling gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is niet absoluut. De Raad stelt vast dat aangezien verzoeker geen duurzaam verblijfsrecht heeft gehad in België, een toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde is en niet kan worden aangenomen dat er sprake is van een inmenging. Er moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om hem op zijn grondgebied te laten verblijven zodat hij zijn gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Uit de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt echter dat een gezinsleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM.

De verwerende partij heeft als volgt gemotiveerd over artikel 8 van het EVRM:

“Verder verklaart betrokkene dat hij een relatie heeft met mevrouw S.F; [...], dewelke over een legaal verblijf als vluchteling beschikt. Hij beroept zich hiervoor op art. 8 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn partner, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27 05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Mevrouw kan mijnheer vergezellen om daar samen de beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten. Het feit dat mevrouw Syriscbe is, betekent niet dat haar de toegang tot Irak en/of indien nodig ook Jordanië zou worden ontzegd.”

Wat verzoekers verwijzing naar zijn ruime vrienden- en kennissenkring betreft, wordt geoordeeld dat hij niet aantoont dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan worden verwezen naar artikel 8 van het EVRM.

Het komt verzoeker toe om deze motivering met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn aanvraag, noch in een actualisatie daarvan, heeft vermeld dat hij religieus is getrouwd met zijn partner enerzijds en dat zij samen een kindje verwachten anderzijds. Verweerder kon hier dan ook geen rekening mee houden op het moment van het nemen van de bestreden beslissing en verzoeker kan hier aldus niet dienstig naar verwijzen. Dezelfde vaststelling geldt waar verzoeker aanvoert dat het voor hen niet veilig is om samen terug te keren naar Irak om aldaar een aanvraag in te dienen omdat hij en zijn vrouw zouden worden bedreigd door zijn familie.

Verzoeker stelt verder dat er ten onrechte wordt gesproken over een tijdelijke scheiding, nu er geen enkele garantie is dat hij een positief antwoord zal krijgen.

De Raad wijst er dienaangaande op dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). In casu ligt, zoals reeds gesteld, een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf voor waarin enkel uitspraak wordt gedaan over de vraag of de terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen als een buitengewone omstandigheid kan worden weerhouden. In deze stand van het geding kan geenszins vooruit worden gelopen op de beslissing die zal worden genomen in het kader van de gegrondheid van de aanvraag en op de beoordeling door verweerder ten gronde of het door verzoeker ingeroepen gezins- en privéleven een machtiging tot verblijf in België rechtvaardigt. Dit gegeven staat er ook in geen geval aan in de weg dat verzoeker de regelmatigheid van een eventuele weigeringsbeslissing ten gronde in beroep eveneens kan laten toetsen aan artikel 8 van het EVRM.

Met de verwijzing naar zijn langdurige verblijf, zijn integratie en de uitvoerige belichting van stukken die betrekking hebben op zijn vrijwilligerswerk en op zijn Nederlandse taallessen, toont verzoeker niet aan dat het hier dergelijke uitzonderlijke omstandigheden betreft dat een tijdelijke scheiding alsnog tot een schending zou kunnen leiden van artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoeker wijst op het feit dat hij bij terugkeer naar Irak niet kan rekenen op zijn familie gezien zijn historie, nergens terecht kan, geen onderdak heeft en de kans groot is dat hij geen werk vindt en niet in zijn eigen behoeftes kan voorzien, stelt de Raad vast dat hij deze elementen niet heeft aangehaald in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Aangezien de bewijslast op verzoeker rust, kan verweerder niet worden verweten om hiermee geen rekening te hebben gehouden. Waar hij overigens hekelt dat hij zou moeten terugkeren naar Irak louter om aan een formele verplichting te voldoen, moet erop worden gewezen dat de wetgever als algemene regel heeft bepaald dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in het buitenland moet worden ingediend, behoudens in de voorziene uitzonderingen, zodat verzoeker zich overgeeft aan wettigheidskritiek waarvoor de Raad niet bevoegd is. Verzoekers betoog gaat aldus voorbij aan de wettelijke voorziene procedure in artikel 9 en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die bepaalt dat de aanvraag 9bis enkel in buitengewone omstandigheden niet vanuit de diplomatieke post in het buitenland moet worden ingediend.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet, en verzoeker toont evenmin aan dat de verwerende partij hierover onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel heeft geoordeeld of niet afdoende heeft gemotiveerd.

Tot slot voert verzoeker aan dat de verschillende elementen die zijn situatie kenmerken elk op zich en los van elkaar werden beoordeeld. Verzoeker verwijt verweerder dat hij geen (onzorgvuldig) onderzoek heeft gevoerd naar het geheel van de elementen samen, noch daarover heeft gemotiveerd in de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat alle in de aanvraag aangehaalde elementen zijn onderzocht en zijn gemotiveerd. Verzoeker toont niet aan dat deze motieven, op zichzelf staand of samengelezen, niet deugdelijk zouden zijn.

Waar verzoeker nog de schending aanvoert van het vertrouwensbeginsel, stelt de Raad vast dat verzoeker dit middelonderdeel niet uiteenzet, waardoor het onontvankelijk is.

Samengevat toont verzoeker niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke, onzorgvuldige of onwettige wijze heeft geoordeeld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin is aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing hierover niet afdoende heeft gemotiveerd.

2.3. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS